

חַת־ת לַיּוֹם שְׁנִי פָּרַשַׁת תְּצַוָּה ג' אָדָה ה'תשפ"ה

מְקַדֵּשׁ לַמַּעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תָּמִיד עֵינֵי ה' אֵלֶיךָ בָּה"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִשׁ / שְׁנֵי עִם רִשִּׁי

בְּפֶרֶשׁה לּוֹמְדִים עַל בְּגָדֵי הַכֹּהֲנִים וְהַיּוֹם נִלְמַד עַל חֹשֶׁן הַמִּשְׁפָּט.

אֲתָמוּל לַמִּדְנֹה עַל שְׁתֵּי הָאֲבָנִים שֶׁעָלִיָּהֶן שְׁמוֹת הַשְּׁבָטִים. הָאֲבָנִים הָאֵלֶּה הִנָּחוּ בְּתוֹךְ מִסְגְּרוֹת זָהָב וְחִבְרוּ לְרִצּוּעוֹת שֶׁל הָאֹפֹד. לַמִּסְגְּרוֹת יְחַבְרוּ 2 שְׂרָשָׁרוֹת זָהָב שִׁיאֲחִזּוּ בַּחֹשֶׁן.

חֹשֶׁן הַמִּשְׁפָּט נַעֲשֶׂה מֵאוֹתוֹ בְּד כֶּמוֹ הָאֹפֹד. לַחֹשֶׁן הִשְׁתַּמְשׁוּ בַּחֲתִיכַת בֶּד אֶרְכָּה וּמִלְבָּנִית מְקַפֶּלֶת לְשֵׁתִים. שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה אֲבָנִים יָקָרוֹת הָיוּ מִחִבְרוֹת אֵלָיו, גַּם הֵם בְּתוֹךְ מִסְגְּרוֹת זָהָב. אֲבָן אַחַת מִיְחַדָּת לְכָל שְׁבֵט. הַשְּׁמוֹת שֶׁל הַשְּׁבָטִים חְרוּטִים עָלֵיהֶם עַל הָאֲבָן הָרִאשׁוֹנָה כְּתוּב גַּם אֲבָרֵהֶם יִצְחָק וְיַעֲקֹב. וְעַל הָאֲבָן הָאַחֲרוֹנָה כְּתוּב שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל. בְּאִפֹּן כֵּזֶה כָּל אַחַת מֵאוֹתִיּוֹת הָא' ב' נִמְצְאוֹת עַל הַחֹשֶׁן.

הַחֹשֶׁן יִהְיֶה מִחִבֵּר לְרִצּוּעוֹת הָאֹפֹד בַּעֲזָרַת שְׂרָשָׁרוֹת זָהָב.

בְּתוֹךְ הַקֶּפֶל שֶׁל בֶּד הַחֹשֶׁן תִּהְיֶה חֲתִיכַת קֶלֶף עִם שֵׁם ה' עָלֶיהָ, זֶה נִקְרָא "הָאוֹרִים וְתוֹמִים". בַּעֲזָרַת הָאוֹרִים וְתוֹמִים ה' יַעֲנֶה עַל שְׁאֵלוֹת חֲשׁוֹבוֹת שֶׁל הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל. בַּעֲזָרַת הָאוֹתִיּוֹת שֶׁל אֲבֵי הַחֹשֶׁן אוֹתִיּוֹת הַתְּשׁוּבָה יֵאִירוּ.

תְּהִלִּים / יוֹם ג' לַחֲדָשׁ פָּרָקִים י"ח – כ"ב

בְּפָרָק כ"ב אֶחָד מֵהַפָּרָקִים בְּתִהִלִּים שֶׁל הַיּוֹם, נֶאֱמַר שֶׁלִּיהוּדִים יֵשׁ בְּטַחֲוֹן בָּה'. אִם יִשְׁנֶה בַּעֲיָה, אָנוּ זֹעֲקִים לָהּ וְהוּא מַצִּיל אוֹתָנוּ: "בְּךָ בְּטַחֲוֹ אֲבוֹתֵינוּ..." (הָאֵם אַתֶּם מְכִירִים אֶת הַנִּגּוֹן עַל הַמִּלִּים הָאֵלֶּה?)

צָדִיק גָּדוֹל בָּשֵׁם רַבִּינוּ בַּחַי, כְּתַב סֵפֶר הַמִּלְמַד אֶת הַיְּהוּדִים כִּיצַד לַעֲבֹד אֶת ה'. הַסֵּפֶר נִקְרָא "חֻבּוֹת הַלְבָבוֹת". אֶחָד הַחֻלְקִים הַיְדוּעִים יוֹתֵר נִקְרָא "שַׁעַר הַבְּטַחֲוֹן". הַסֵּפֶר מְלַמֵּד כִּיצַד כָּל יְהוּדִי יָכוֹל לִבְטַח בָּה', זֶה לֹא מִשְׁהוּ שֶׁתָּמִיד קָל לִבְצוּעַ- אָדָם צָרִיף לַעֲבֹד חֶזֶק עַל מִדַּת הַבְּטַחֲוֹן שֶׁלוּ בָּה'. הַרְבֵּי אָמַר לְהִרְבֶּה אֲנָשִׁים לִלְמַד אֶת הַחֻלְק הַזֶּה שֶׁל הַסֵּפֶר כְּדִי שֶׁהֵם יִלְמְדוּ כִּיצַד לְחַזֵּק אֶת מִדַּת הַבְּטַחֲוֹן שֶׁלָּהֶם. הַרְבֵּי מְלַמֵּד אוֹתָנוּ שֶׁבְּטַחֲוֹן בָּה' כְּרוּךְ בְּמֵאֲמָץ רַב מַצִּידֵנוּ וְזוּ מִצְוָה גְדוֹלָה. אָדָם שִׁישׁ לוֹ אֶת הַבְּטַחֲוֹן

הָרָאוּי בִּה', יָכוֹל אֶפְלוּ לִקְבֹּל בְּרָכוֹת שְׁלֹא הִיוּ רָאוּיוֹת לוֹ! הַבְּטָחוֹן הַחֲזָק שֶׁלוּ יָכוֹל לְהַשְׁלִים וּלְכַפֵּר עַל דְּבָרִים שֶׁהוּא לֹא עָשָׂה כְּרָאוּי בְּעֵבֶר. כְּעֵת, בְּזִכּוֹת הַבְּטָחוֹן, הוּא יִזְכֶּה לְאוֹתָם הַבְּרָכוֹת.

תְּנִיָּא / לְקוּטֵי אֲמָרִים פָּרָק ל' (ג' אָדָר שָׁנָה פְּשוּטָה)

בְּתִנְיָא הַיּוֹם הָאֲדָמוּ"ר הִזְקֵן מַעֲנִיק עֲצָה נּוֹסֶפֶת כִּיצַד לְהִרְאוֹת לִיצֵר הָרַע שֶׁהוּא לֹא כִּזָּה חָשׁוּב וּמִיָּחָד.

אַחַת הַסְּבוֹת לָמָּה הִיצֵר הָרַע יָכוֹל לָגֵרֵם לְאָדָם לַחֲשֹׁב שֶׁהוּא מִיָּחָד זֶה הָיִית וְרוֹאֶה שְׂאֲנָשִׁים אֲחֵרִים עוֹבְרִים יוֹתֵר עֲבֻרוֹת, הַדְּבָר גּוֹרֵם לְאָדָם לַחֲשֹׁב שֶׁהוּא טוֹב יוֹתֵר מֵהֶם.

אָבֵל אִם הָאָדָם יָשִׁים לֵב שֶׁהַדְּבָרִים הָאֵלֶּה יָכוּלִים לְהִיטֵר בְּאֶמֶת קָשִׁים לְאֲנָשִׁים אֲחֵרִים. וְכָל עוֹד הוּא לֹא הִתְנַסָּה וְלֹא עָבַר עַל דְּבָרִים שְׂקָשִׁים עֲבוּרוֹ, זֶה יֵרָאֶה לוֹ שֶׁהוּא לֹא מִיָּחָד יוֹתֵר מֵהָאֲחֵרִים.

בְּגִלָּל שֶׁה' לֹא שׁוֹפֵט אָדָם רַק עַל מַה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה, אֲלֵא גַם עַל הַמַּאֲמָץ וְהַכֹּחַ שֶׁהִשְׁקִיעַ בָּמָּה שֶׁעָשָׂה.

הִנֵּה סִפּוּר שִׁירָאָה כִּי הַדְּבָר הַחָשׁוּב בְּיוֹתֵר הוּא הַמַּאֲמָץ שֶׁהָאָדָם מִשְׁקִיעַ וְלֹא דוֹקָא מַה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה: לִפְנֵי שְׁנֵהִיָּה חֲסִיד, ר' מִיכָל, הַמְּגִיד מְזֻלוֹטָשׁוּב, הָיָה רַב בְּעִירָה שְׁלוֹ. פַּעַם הִגִּיעַ אֵלָיו אָדָם וְשָׁאַל אוֹתוֹ כִּיצַד הוּא יָכוֹל לַחֲזוֹר בְּתִשְׁבּוּבָה עַל חֲטָא שֶׁחָטָא, כְּשֶׁבָּיִוִם שִׁישִׁי אֶחָד הִגִּיעַ עִם הָעִגְלָה וְהַסּוּס לַעִיר, אַחֲרֵי הַשְׁקִיעָה, וְחָלַל שַׁבָּת.

ר' מִיכָל אָמַר לוֹ שֶׁהוּא צָרִיךְ לָצוּם בְּמִשְׁךְ 40 יוֹם וּלְעֲשׂוֹת עוֹד דְּבָרִים מְכַאֲבִים כְּחֶלֶק מִהַתְּשׁוּבָה. הַיְּהוּדִי נִיסָה לַעֲשׂוֹת זֹאת, אָבֵל הִתְיַאֵשׁ אַחֲרֵי זְמַן מָה. לָכֵן, כְּשֶׁהִבְעֵל שֵׁם טוֹב הִגִּיעַ לַעִירָה, אוֹתוֹ אָדָם בִּקֵּשׁ מִהִבְעֵל שֵׁם טוֹב דֶּרֶךְ תִּשְׁבּוּבָה. הִבְעֵל שֵׁם טוֹב אָמַר לוֹ לְהִבְיֵא כַּמּוֹת מְסוּיִימַת שֶׁל נְרוֹת לְבֵית הַכְּנֶסֶת וּלְהַדְלִיק אוֹתָם, וְזוֹ תִּהְיֶה הַתְּשׁוּבָה שְׁלוֹ.

בְּיוֹם שִׁישִׁי, הוּא עָשָׂה כְּמוֹ שֶׁהִבְעֵל שֵׁם טוֹב אָמַר לוֹ- אָבֵל כָּלֵב גָּדוֹל נִכְנָס לְבֵית הַכְּנֶסֶת וְאָכַל אֶת הַנְּרוֹת אֶפְלוּ לִפְנֵי שֶׁהִסְפִּיק לְהַדְלִיק אוֹתָם. הוּא חָשַׁב שֶׁה' לֹא רָצָה אֶת הַתְּשׁוּבָה שְׁלוֹ, וְהִגִּיעַ שׁוֹב לְבַעַל שֵׁם טוֹב בְּבִכּוֹ!

הִבְעֵל שֵׁם טוֹב הִבְחִין שֶׁהָיָה זֶה ר' מִיכָל שֶׁלֹּא רָצָה שֶׁהַתְּשׁוּבָה עֲבוּר אוֹתוֹ אָדָם תִּהְיֶה מִשֶּׁהוּ קָל כָּל כָּף, וְלָכֵן זֶה קָרָה. הוּא אָמַר לְאוֹתוֹ אָדָם לְהִבְיֵא שׁוֹב אֶת כַּמּוֹת הַנְּרוֹת הַזֵּה בְּיוֹם שִׁישִׁי הַבָּא, וּבְפַעַם הַזֶּה לֹא יִקְרָה לָהֶם כָּלוּם, הִבְעֵל שֵׁם טוֹב שָׁלַח מִסֵּר לִר' מִיכָל: "יְהוּדִי שֶׁמַּעֲוֹלָם לֹא עָבַר עֲבֻרָה, לֹא יָכוֹל לַחוּשׁ אֵיךְ יְהוּדִי אַחֵר מְרִגִּישׁ אִיּוֹם וְנוֹרָא אַחֲרֵי שֶׁעָבַר עֲבֻרָה, אִם כֵּן, כִּיצַד אַתָּה יָכוֹל לְהוֹרוֹת לְמִישֶׁהוּ דֶּרֶךְ בְּתִשְׁבּוּבָה? רַק עַל יְדֵי אוֹתָהּ הַרְגָּשָׁה נוֹרָאָה שֶׁהָרִגִּישׁ, הַיְּהוּדִי הַזֶּה כָּבֵד חֲזוֹר בְּתִשְׁבּוּבָה!".

הַרְבֵּי פַעַם סִפֵּר אֶת הַסִּפּוּר הַזֶּה בַּהֲתוֹעַדוֹת רוֹאִים שְׂאִינְגוּ יָכוּלִים לַחֲשֹׁב שְׂאֲנָחְנוּ טוֹבִים יוֹתֵר מֵאֲנָשִׁים אֲחֵרִים, אֲנָחְנוּ פְּשׁוּט לֹא מְבִינִים עַד כַּמָּה זֶה קִשָּׁה לָהֶם!!!

הַיּוֹם יוֹם / ג' אָדָר

הָיִית וְהַיּוֹם יוֹם נִכְתָּב בְּשָׁנָה שֶׁהָיָה בָּהּ שְׁנֵי חוֹדְשֵׁי אָדָר (שָׁנָה מְעַבְּרָת) נִלְמַד שְׁנֵי קְטָעֵי "הַיּוֹם יוֹם" מִדֵּי יוֹם!

ג' אָדָר א'- הָאֲדָמוּ"ר הִזְקֵן אָמַר שְׂמִצּוֹת אֶהְבֵּת יִשְׂרָאֵל הִיא אֶפְלוּ לְיְהוּדִי שֶׁמַּעֲוֹלָם לֹא רָאוּ אוֹתוֹ וְכָל שָׁכֵן וּבּוֹדָאֵי לְאָדָם הַמִּתְגוֹרֵר קְרוֹב אֵלָיָהּ.

ג' אָדָר שְׁנִי- יִשְׁנָם שְׁנֵי סוּגֵי חֲסִידִים, סוּג אֶחָד מִשְׁקִיעַ אֶת כָּלוּ בַּתּוֹרָה, הוּא מִבִּין וּמַעֲרִיךְ כָּל חֶלֶק מִהַתּוֹרָה וְהִיָּהּדוֹת.

ישנו סוג של יהודי פשוט, שלא מבין כל דבר כל כך, או לא מבחין עד כמה המצוות הן מיוחדות.. כל מחשבותיו הן מחשבות של "קבלת על"! הוא חושב כל הזמן כיצד ה' משגיח עליו והוא צריך לעשות הכל בדיוק בדרך שה' רוצה שיעשה. הוא חושב כל כך הרבה על זה, שאפשר אפילו לראות את קבלת העל בשנה שלו.

פעם נכנס לצמח צדק, חסיד מהסוג הראשון- "הוגה בתורה" ליחידות, הוא ידע את כל הגמרא מעלה והבין הרבה חסידות. המח שלו היה מלא בתורה, והוא הבין כל מצוה ומצוה שקיים. הצמח צדק למד את החסיד הזה, שלמרות שהוא כל כך מיוחד בלמוד התורה שלו, ליהודי פשוט יש משהו אפילו מיוחד יותר. הצמח צדק אמר לו שאם הוא יתחיל לחיות עם קבלת על, רק במחשבה לקיים את הדברים בדרך שה' רוצה, הוא יכול שתהיה בו גם את המעלה של היהודי הפשוט. כיון שעם "קבלת על" הוא יהיה כמו אדם חדש- המהות שלו תשתנה.

ספר המצוות / הקדמה

- רק עכשיו התחלנו את הרמב"ם שוב מההתחלה. היום בספר המצוות לומדים את הכללים בהם השתמש הרמב"ם להחליט אלו מצוות נמנות בתרי"ג המצוות (לחכמים שונים יש רשימות שונות). בספר המצוות היום נלמד ששה כללים איך להחליט אם צווי נחשב כמצוה:
4. מונים רק מצוות ספציפיות ולא צווי כללי כמו "עשו כל מה שה' מצוה אתכם".
 5. לעתים ישנה סבה מדוע התורה מצוה אותנו לקיים מצוה, אפילו אם זה נראה כאלו זו מצוה בפני עצמה, אין מונים את הסבה.
 6. אם מצוה נאמרה פעמים, פעם אחת בלשון עשה ופעם אחת בלשון לא תעשה (לדגמה- לנוח בשבת, לא לעבד בשבת) שתיהן נמנות כשתי מצוות שונות.
 7. הדרכים השונות בהן יש לקיים מצוה אינן נחשבות כמצוה נפרדת (למשל הדרכים השונות להקריב קרבן חטאת).
 8. לא כל פעם שהתורה משתמשת בלשון "לא" הכוונה שזו מצוה לא תעשה, לפעמים התורה פשוט נותנת אזהרה.
 9. אפילו מצוה שנאמרה פעמים רבות בתורה, עדין נחשבת למצוה אחת.

רמב"ם / מצוות לא תעשה

ברמב"ם היום מונים את המצוות. היום אומרים את רשימת 365 מצוות לא תעשה – מצוות המדברות על דברים שה' הורה לנו שלא לעשות.

הרמב"ם מלמד שצריכים לקיים את מצוות דרבנן, המצוות שהחכמים החלו כמו חנכה ופורים. יש לקיים גם את צווי החכמים המלמדים כיצד לקיים את המצוות כראוי. כשהרמב"ם מסביר זאת, הוא גם מלמד מדוע קוראים את המגלה. קוראים את המגלה כדי לזכר כיצד ה' הציל אותנו וענה לתפלותינו, כדי שנשבח ונהלל את ה' ונדאג שהילדים שלנו ידעו איזו זכות נפלה בחלקנו להיות יהודים וה' דואג ומתמסר אלינו כל כך.

דרכי החסידות / שמחה

אם תקראו את ספר הזכרונות של הרבי הרי"צ, המספר ספורים שהתרחשו עם אביו של האדמו"ר

הזקן או שספרו לו, תראו כיצד היהודים הפשוטים התנהגו באותם ימים. אחד הדברים החוזרים על עצמם פעמים רבות הוא אפן אמירת התהלים בדמעות ובלב נשבר. אולם בדורנו, הרבי אומר שצריך הרבה עדוד. ולכן כשאומרים תהלים צריך שזה יהיה בשמחה ובטחון ובגישה חיובית.

יש ספור מפרסם עם הצמח צדק:

פעם היה לאחד החסידים בן מאד חולה. אביו הגיע לצמח צדק ושאל בעצתו, מה לעשות? הצמח צדק אמר לו, "טראכט גוט וועט זיין גוט" – חשב טוב יהיה טוב! היה בשמחה ובטחון ומצבו של בןו ישתפר בנגוד לדברי הרופאים שטענו שמצבו מסכן.

זהו סוג העבודה הנדרש בדורנו ולא רק עבור בריאות הגוף, אלא יותר מכך עבור בריאות הנשמה. באשר אומרים תהלים יש לומר זאת בשמחה ובבטחון.

תפלה / תחנון

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה נחמה צפה בת ר' שמעיה ע"ה גודמן

אחרי שמונה עשרה מדי יום אומרים תחנון. באשר אומרים תחנון מבקשים מה' שישלח על הדברים בהם שגינו. אמנם מבקשים מה' סליחה באחת מברכות שמונה עשרה – סלח לנו, אולם שם זה בקצרה.

אחרי שמונה עשרה מבקשים סליחה לפרטי פרטים.

אם חשוב לבקש מה' שישלח לנו, איך יתכן ומדלגים על חלק מהימים? האם זה חשוב או לא? הרבי מסביר שהימים בהם לא אומרים תחנון הם ימים מיוחדים. הכח של ימים אלו מביא את סליחת ה' מעצמו. כמו שאומרים על יום כפור "עצמו של יום מכפר" – שעצם היום – יום כפור מביא למחילה וסליחה. בימים בהם לא אומרים תחנון, זה לא שתחנון לא חשוב, אלא שמה שקורה בדרך כלל בעקבות תחנון מתרחש מעצמו מקדשת היום. כדי להגן על הקדשה של ימים אלו לא אומרים תחנון ומאפשרים לכח המיוחד של היום להביא למחילה מה'.

(ראה לקוטי שיחות חלק י"ד עמודים 401-402)

גאולה ומשיח / חשן המשפט

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה מרת מרים צימל בת הרב יוסף ברוך ע"ה פרידמן

היום לומדים על חשן המשפט. יש שני חלקים לחשן:

1. החשן היה אחד מבגדי הכהונה, למרות שהיו חלקים מסויימים בבית המקדש שהיו חסרים בבית שני, החשן תמיד היה, כחלק מבגדי הכהן הגדול.
2. בתוך החשן הייתה פסת קלף עליה היה כתוב שמו הקדוש של ה'. זה מה שגורם לאותיות על גבי החשן להאיר בתשובה מאת ה' כדי שבני ישראל ידעו מה לעשות. החלק הזה היה חסר בימי בית המקדש השני. באשר משיח יבוא, נוכל שוב לראות את חשן המשפט השלם כפי שאמור להיות. (ראה חמש היומי, לקוטי שיחות חלק י"א פרשת תצוה)